

Segons fan córrer els mariners que hem fet vida plegats,
jo sóc una carronya malcarada i pervertida,
tinc per les dones una mena de malvat rancor
i no me'n vaig amb elles a dormir mai de la vida.

A més, fan córrer que m'engato amb coca i amb haixix,
que tinc qui sap quin mal esgarrifós i abominable,
que d'hòrrides figures tinc cobert el cos sencer,
unes rareses repugnants de tinta inesborrable.

Fan córrer, a més, rumors completament horripilants,
que són, però, mentides grofolludes, pura faula,
i allò que unes mortíferes ferides em costà,
no ho sap ningú, perquè a ningú n'he dit ni una paraula.

Avui, però, que al tròpic ara ja s'ha fet de nit,
que els marabús se'n van cap a ponent formant bandades,
alguna cosa malda en mi perquè reveli aquí
allò que em va ferir per sempre més, una vegada.

En aquell temps, jo era agregat en un luxós correu
que anava a Egipte per la ruta del migjorn de França.
Llavors la vaig conèixer —i em semblà una flor dels Alps—,
i ens vam tractar com dos germans, amb tota confiança.

Era una noia distingida, fina, i d'aire trist;
el pare se li havia suïcidat, un ric egipci,
i duia la tristesa lluny de casa, a córrer món,
mirant si així trobava algun remei al seu defici.

Portava sempre, gairebé, el *Journal* de Bashkirtseff;
la santa d'Àvila adorava amb gran entusiasme;
en bon francès, deia sovint uns versos depriments,
i els ulls tenia moltes hores fits en la mar blava.

I jo que havia conegut només dones venals,
que el cor tenia ja mesell de tantes maltempsades,
al seu davant tornava a ser feliç com un infant,
i en èxtasi, com veu profètica, me l'escoltava.

Al coll li vaig penjar una cadeneta amb una creu,
i a mi va fer-me de regal un gros portamonedes,
i no hi hagué en el món un home més desventurat
quan vam ser al port on ella havia de baixar a terra.

Moltes vegades jo pensava en ella, en els mercants,
com en la meva protectora, l'àngel de la guarda;
i veia un seu retrat que jo tenia en el castell,
com un que en el desert trobés l'oasi que el salvava.

Estic segur que hauria d'aturar-me en aquest punt:
la mà em tremola, em crema el buf d'aquest oratge tòrrid,
flors tropicals ens empudeguen l'aire des del riu
i en un racó esgaripa un marabú, tot sol, estòlid.

He de seguir! Un dia al vespre, a l'estranger, en un port,
m'havia emborratxat de por amb cervesa, gin i whisky,
i cap a mitjanit, tentinejant feixugament,
vaig dirigir-me cap al barri fastigós del vici.

Dones infames feien per atraure els mariners;
m'arrenquen el barret, i és una d'elles, juganera
(és un antic costum francès dels barris dels bordells),
i d'esma jo, per dir-ho així, li vaig anar al darrere.

Aquella cambra, igual que totes, un forat immund:
l'emblanquinat de les parets tot ell s'escrostonava;
i aquella pelleringa humana, aquell rogal de veu,
els ulls estranys i tenebrosos, posseïts pel diable.

Vaig dir-li que apagués el llum. Ens ajaçàrem junts.
Podia amb els meus dits comptar-li netament l'ossada.
Feia pudor d'absenta. Em vaig llevar, com diu el bard,
«així que va escampar els seus pètals rosadencs l'albada».

Mirant-me-la sota la llum exsangüe del matí,
em va fer pena, i tant sense esperança la vaig veure,
que en un rampell d'estrany temor, com si la por em mogués,
tot d'una, per pagar, em vaig arrencar el portamonedes.

En treia dotze francs... Però la veu que vaig sentir
i la mirada d'odi que vaig veure que llançava
a aquell portamonedes... Sí, però jo em vaig quedar
de pedra, en veure en el seu coll la creu que li penjava.

Sense agafar el barret, me'n vaig anar com si fos boig,
el boig que, esmaperdut, tentinejant, ja no s'atura,
i a dins les venes m'emportava un mal esgarrifós
que fins avui és del meu cos una cruel tortura.

Segons fan córrer els mariners que hem treballat plegats,
ja fa molts anys que amb una dona no m'han vist gitar-me;
també sóc un bergant, i vaig de coca, segons ells.
Ah, si sabessin, pobres!, cuitarien a exculpar-me.

La mà em tremola... Aquesta febre... M'he distret ja molt
guaitant un marabú que està parat ran del ribatge;
i en vista que ell m'observa a mi també obstinadament,
em dic que, sol i estult com ell, en sóc la viva imatge.